Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 18. júna 2015*

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Odvetvie železničnej dopravy a doplnkových služieb — Zneužitie dominantného postavenia — Nariadenie (ES) č. 1/2003 — Článok 20 a článok 28 ods. 1 — Správne konanie — Rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia — Inšpekčné právomoci Komisie — Základné právo na nedotknuteľnosť obydlia — Chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie — Účinné súdne preskúmanie — Náhodné nálezy“

Vo veci C-583/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 15. novembra 2013,

Deutsche Bahn AG, so sídlom v Berlíne (Nemecko),

DB Mobility Logistics AG, so sídlom v Berlíne,

DB Energie GmbH, so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko),

DB Netz AG, so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom,

Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, so sídlom v Bodenheime (Nemecko),

DB Schenker Rail GmbH, so sídlom v Mainzi (Nemecko),

DB Schenker Rail Deutschland AG, so sídlom v Mainzi,

v zastúpení: W. Deselaers, E. Venot a J. Brückner, Rechtsanwalte,

odvolateľky,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: L. Malferrari a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: A. Rubio González a L. Banciella Rodríguez-Miñón, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

Dozorný orgán EZVO, v zastúpení: M. Schneider, X. Lewis a M. Moustakali, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev (spravodajca), J. L. da Cruz Vilaça a C. Lycourgos,

generálny advokát: N. Wahl,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. decembra 2014,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. februára 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Deutsche Bahn AG a jej dcérske spoločnosti DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbHb a DB Schenker Rail Deutschland AG (ďalej spoločne len „Deutsche Bahn“) navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol ich žalobu na zrušenie rozhodnutí Komisie K(2011) 1774 zo 14. marca 2011, K(2011) 2365 z 30. marca 2011, a K(2011) 5230 zo 14. júla 2011 o nariadení inšpekcií (ďalej spoločne len „sporné rozhodnutia“) podľa článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) v spoločnosti Deutsche Bahn AG, ako aj vo všetkých jej dcérskych spoločnostiach (veci COMP/39.678 a COMP/39.731).

Právny rámec

2 V článku 20 nariadenia č. 1/2003, nazvanom „Právomoc Komisie vykonávať inšpekcie“, sa uvádza:

„1. Aby mohla Komisia plniť povinnosti určené jej týmto nariadením, môže vykonávať všetky nevyhnutné inšpekcie podnikov a združení podnikov.

2. Úradníci a iné sprevádzajúce osoby určené Komisiou na vykonávanie inšpekcie sú oprávnené:

a) vstúpiť do všetkých priestorov, na pozemky a do dopravných prostriedkov podniku a združení podnikov;

b) prekontrolovať všetky obchodné knihy a záznamy bez ohľadu na formu v akej sú uchovávané;

c) vyhotoviť alebo získať akékoľvek kópie formulárov alebo výťahov z obchodných kníh a záznamov;

d) zapečatiť prevádzkové priestory a obchodné knihy alebo záznamy na takú dobu trvania a v takom rozsahu, v akom sú potrebné pre inšpekciu;

e) vyžadovať od každého zástupcu alebo člena personálu podniku alebo združenia podnikov vysvetlenie k skutočnostiam alebo dokumentom vzťahujúcim sa k predmetu a účelu inšpekcie a zaznamenať odpovede.

3. Úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou vykonávaním inšpekcie uplatňujú svoje právomoci na základe predloženého písomného oprávnenia, v ktorom sú uvedené predmet, účel inšpekcie a pokuty podľa článku 23 v prípade, že sú predložené neúplné obchodné knihy alebo iné záznamy, alebo že odpovede na otázky položené podľa odseku 2 tohto článku sú nesprávne alebo zavádzajúce. Komisia včas pred inšpekciou informuje o inšpekcii príslušný orgán členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať.

4. Podniky a združenia podnikov sú povinné podrobiť sa inšpekciám nariadeným Komisiou. Rozhodnutie vymedzuje predmet a účel inšpekcie, stanovuje dátum, kedy má začať, a uvádza pokuty podľa článkov 23 a 24 a právo na preskúmanie rozhodnutia Súdnym dvorom. Komisia prijme rozhodnutia po konzultáciách s príslušným orgánom členského štátu, na ktorého území sa má inšpekcia vykonávať.

5. Úradníci orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať inšpekcia, ako aj osoby poverené alebo menované týmto orgánom, na žiadosť uvedeného orgánu alebo Komisie, aktívne pomáhajú úradníkom a ostatným sprevádzajúcim osobám povereným Komisiou. Na tento účel majú k dispozícii právomoci vymedzené v odseku 2.

6. Keď úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou zistia, že podnik sa bráni inšpekcii nariadenej podľa tohto článku, príslušný členský štát im poskytne nevyhnutnú pomoc, prípadne s asistenciou polície alebo zodpovedajúceho vynucovacieho orgánu tak, aby im umožnili vykonať inšpekciu.

7. Ak pomoc poskytnutá podľa odseku 6 predpokladá povolenie súdneho orgánu podľa vnútroštátneho práva, požiada sa o takéto povolenie. O takéto povolenie možno požiadať aj vo forme predbežného opatrenia.

8. Keď sa žiada o povolenie podľa odseku 7, vnútroštátny súdny orgán skontroluje, či je rozhodnutie Komisie pravé a či uvažované donucovacie opatrenia nie sú buď zaujaté, alebo neprimerané vzhľadom na predmet inšpekcie. Pri kontrole primeranosti donucovacích opatrení môže vnútroštátny súdny orgán požiadať Komisiu priamo alebo nepriamo, prostredníctvom orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, o podrobné vysvetlenie, najmä pokiaľ ide o dôvody, ktoré viedli Komisiu k podozreniu o porušení článkov 81 a 82 Zmluvy, ako aj o závažnosti porušovania a o spôsobe účasti príslušného podniku. Vnútroštátny súdny orgán však nemôže spochybniť potrebu inšpekcie ani požadovať informácie obsiahnuté v dokumentácii Komisie. Zákonnosť rozhodnutia Komisie podlieha len preskúmaniu Súdnym dvorom.“

3 Článok 28 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 spresňuje, že bez dopadu na články 12 a 15 tohto nariadenia, z ktorých prvý sa týka výmeny informácií medzi Komisiou a vnútroštátnymi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže a druhý spolupráce s vnútroštátnymi súdmi, možno informácie získané v rámci vyšetrovacích právomocí Komisie použiť len na účel, na ktorý boli získané.

Okolnosti predchádzajúce sporu

4 Deutsche Bahn je podnik, ktorý pôsobí v odvetviach vnútroštátnej a medzinárodnej nákladnej dopravy a prepravy pasažierov, logistiky a v odvetví poskytovania doplnkových služieb železničnej prepravy.

5 Komisia prijala 14. marca 2011 prvé rozhodnutie, ktorým spoločnosti Deutsche Bahn nariadila, aby sa podrobila inšpekcii z dôvodu možného neoprávneného preferenčného zaobchádzania, ktoré spoločnosť DB Energie GmbH poskytuje ostatným dcérskym spoločnostiam skupiny, a to najmä vo forme rabatového systému vzťahujúceho sa na zásobovanie energiou pre elektrické trakcie (ďalej len „prvé rozhodnutie o inšpekcii“). Táto prvá inšpekcia sa uskutočnila od 29. do 31. marca 2011.

6 Komisia prijala 30. marca 2011 druhé rozhodnutie o inšpekcii týkajúce sa spoločnosti Deutsche Bahn o prípadných postupoch uplatňovaných spoločnosťou DUSS s cieľom znevýhodňovať konkurentov skupiny pôsobiacich v Nemecku tým, že im sťažuje prístup k terminálom alebo ich diskriminuje (ďalej len „druhé rozhodnutie o inšpekcii“). Táto druhá inšpekcia sa uskutočnila 30. marca a 1. apríla 2011.

7 Dňa 14. júla 2011 Komisia prijala tretie rozhodnutie o inšpekcii voči spoločnosti Deutsche Bahn z dôvodu zavedenia údajného protisúťažného systému strategického používania infraštruktúry spravovanej spoločnosťami skupiny, ktorého cieľom je zabrániť, sťažiť alebo predražiť činnosti konkurentov skupiny v oblasti železničnej dopravy, v prípade ktorých je potrebný prístup k terminálom spoločnosti DUSS (ďalej len „tretie rozhodnutie o inšpekcii“). Táto tretia inšpekcia sa uskutočnila 26. júla 2011.

8 Deutsche Bahn za prítomnosti svojich advokátov v priebehu troch inšpekcií nevzniesla námietky ani nekritizovala chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie a ani nenamietala voči uvedeným inšpekciám podľa článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

9 Svojimi návrhmi predloženými 10. júna a 5. októbra 2011 spoločnosť Deutsche Bahn podala na Všeobecný súd tri žaloby, ktoré boli spojené a ktorých predmetom je návrh na zrušenie sporných rozhodnutí, ako aj na zrušenie aktov prijatých Komisiou počas uvedených inšpekcií a návrh, aby bola Komisia zaviazaná vrátiť všetky kópie dokumentov, ktoré boli vyhotovené v rámci týchto inšpekcií.

10 Na podporu svojich žalôb Deutsche Bahn uviedla päť žalobných dôvodov, ktoré sú v podstate založené na porušení základného práva na nedotknuteľnosť obydlia, ktoré je chránené článkom 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), z dôvodu chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia, na porušení základného práva na účinný súdny prostriedok nápravy zaručeného článkom 47 Charty a článkom 6 EDĽP, na viacerých porušeniach práva na obranu, ako aj na porušení zásady proporcionality.

11 Všeobecný súd zamietol žalobu, ktorú podala Deutsche Bahn, v celom jej rozsahu.

Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

12 Deutsche Bahn navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil tri sporné rozhodnutia a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania na všetkých stupňoch konania.

13 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal Deutsche Bahn na náhradu trov konania.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom výklade a uplatnení základného práva na nedotknuteľnosť obydlia stanoveného v článku 7 Charty a v článku 8 EDĽP

Argumentácia spoločnosti Deutsche Bahn

14 Deutsche Bahn v prvom rade Všeobecnému súdu vytýka, že nezohľadnil rozsudok ESĽP, Colas Est a i. v. Francúzsko (č. 3797/97, ESĽP 2002-III) a že nepreskúmal rozsudky vydané ESĽP vo veciach Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko (č. 29598/08, 5. máj 2011) a Canal Plus a i. v. Francúzsko (č. 29408/08, 21. december 2010), keďže v bode 72 napadnutého rozsudku rozhodol, že chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz je len jedným z prvkov, ktoré ESĽP vzal do úvahy pri vyvodení záveru, že došlo k porušeniu článku 8 EDĽP.

15 Deutsche Bahn ďalej Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 66 napadnutého rozsudku vychádzal z rozsudkov ESĽP, Harju v. Fínsko (č. 56716/09, 15. február 2011) a Heino v. Fínsko (č. 56720/09, 15. február 2011), pričom dospel k záveru, že z nich vyplýva všeobecná zásada, podľa ktorej účinné súdne preskúmanie *ex post* môže kompenzovať chýbajúce predchádzajúce povolenie.

16 Deutsche Bahn napokon tvrdí, že päť kategórií záruk, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 74 až 101 napadnutého rozsudku, nezabezpečuje dostatočnú ochranu jej práva na obranu proti zásahu do jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia, ku ktorému došlo v dôsledku inšpekcií, ktoré Komisia vykonala v jej priestoroch.

17 Komisia podporovaná Dozorným orgánom EZVO a Španielskym kráľovstvom túto argumentáciu spochybňuje.

Posúdenie Súdnym dvorom

18 Vo svojom prvom odvolacom dôvode sa Deutsche Bahn v podstate snaží preukázať, že v napadnutom rozsudku došlo k nesprávnym právnym posúdeniam v tom, že Všeobecný súd v rozpore s článkami 7 Charty a 8 EDĽP rozhodol, že chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz nemá vplyv na zákonnosť sporných rozhodnutí.

19 V tejto súvislosti treba uviesť, že základné právo na nedotknuteľnosť obydlia predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 19; Dow Benelux/Komisia, 85/87, EU:C:1989:379, bod 30, ako aj Dow Chemical Ibérica a i./Komisia, 97/87 až 99/87, EU:C:1989:380, bod 16), ktorá je v súčasnosti vyjadrená v článku 7 Charty, ktorý zodpovedá článku 8 EDĽP.

20 Treba tiež spresniť, že hoci z judikatúry ESĽP vyplýva, že ochrana stanovená v článku 8 EDĽP sa môže vzťahovať na niektoré obchodné priestory, nič to nemení na tom, že tento súd rozhodol, že verejný zásah by mohol byť v porovnaní s inými prípadmi rozsiahlejší, pokiaľ ide o obchodné priestory alebo profesijné či obchodné činnosti (ESĽP, rozsudky Niemietz v. Nemecko, 16. december 1992, séria A č. 251-B, a Bernh Larsen Holding AS a i. v. Nórsko, č. 24117/08, 14. marec 2013).

21 V prejednávanom prípade treba najskôr konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 33 svojich návrhov, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že nezohľadnil už citované rozsudky ESĽP Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko, ako aj Canal Plus a i. v. Francúzsko, lebo tieto rozsudky sa netýkali porušenia článku 8 EDĽP, ale porušenia článku 6 EDĽP.

22 Okrem toho treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 72 napadnutého rozsudku správne pripomenul, pričom odkázal na bod 49 už citovaného rozsudku Colas Est a i. v. Francúzsko, že chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie je len jedným z prvkov, ktoré ESĽP zohľadnil pri vyvodení záveru, že došlo k porušeniu článku 8 EDĽP. Všeobecný súd v uvedenom bode dodal, že ESĽP vzal do úvahy rozsah právomocí vnútroštátneho orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, okolnosti zásahu a obmedzený počet záruk, a že tieto skutočnosti sa odlišujú od situácie prevažujúcej v práve Únie.

23 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že preskúmavacie právomoci, ktoré má Komisia podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, sa obmedzujú na to, že zamestnanci Komisie majú okrem iného povolenie na vstup do miest podľa ich výberu, na získanie dokumentov, o ktoré žiadajú, a na prezretie obsahu hnuteľných vecí, ktoré označia (pozri v tomto zmysle rozsudok Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 31).

24 Treba tiež pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 6 a 7 nariadenia č. 1/2003 sa musí požiadať o povolenie súdneho orgánu, pokiaľ v prípade, že dotknutý podnik bráni inšpekcii, príslušný členský štát poskytne potrebnú pomoc, prípadne s asistenciou polície alebo zodpovedajúceho vynucovacieho orgánu tak, aby sa mohla vykonať inšpekcia a pokiaľ sa uvedené povolenie požaduje podľa vnútroštátneho práva. O takéto povolenie možno požiadať aj vo forme predbežného opatrenia. V článku 20 ods. 8 tohto nariadenia je okrem toho spresnené, že hoci vnútroštátny súd okrem iného overí, že plánované donucovacie opatrenia nie sú so zreteľom na predmet inšpekcie svojvoľné alebo neprimerané, nemôže pritom spochybniť jej potrebu. To isté ustanovenie stanovuje súdne preskúmanie *ex post*, ktoré je vyhradené Súdnemu dvoru.

25 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 67 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzhľadom na judikatúru ESĽP chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie nemôže samo osebe viesť k nezákonnosti opatrenia o nariadení inšpekcie.

26 Následne pokiaľ ide o tvrdenie, ktoré uviedla Deutsche Bahn, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenie tým, že v bode 66 napadnutého rozsudku vychádzal z už citovaných rozsudkov ESĽP, Harju v. Fínsko a Heino v. Fínsko, treba konštatovať, že ESĽP v nich výslovne uviedol, že chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie môže byť vyvážené existenciou súdnej kontroly *ex post*, ktorá je zameraná na riešenie tak skutkových, ako aj právnych otázok.

27 Z toho vyplýva, že argumentácia spoločnosti Deutsche Bahn, ktorá je zhrnutá v bodoch 15 a 26 tohto rozsudku, je nedôvodná.

28 Napokon treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku pripomenul, že podľa judikatúry ESĽP ochrana proti svojvoľným zásahom verejnej moci vyžaduje právny rámec a striktné vymedzenia, a následne v bodoch 74 až 100 napadnutého rozsudku uviedol a preskúmal päť kategórií záruk, ktoré musia vymedziť rozhodnutie o inšpekcii. Všeobecný súd ďalej v bode 100 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že každá z týchto záruk je v prejednávanej veci splnená.

29 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že podrobné preskúmanie, ktoré vykonal Všeobecný súd, zodpovedá tak požiadavkám ESĽP, ako to vyplýva z prechádzajúceho bodu tohto rozsudku, ako aj zneniu nariadenia č. 1/2003 a judikatúre Súdneho dvora.

30 Z článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 totiž vyplýva, že rozhodnutie o inšpekcii musí obsahovať predmet a účel inšpekcie, sankcie, ktorým je dotknutý podnik vystavený, ako aj opravný prostriedok, ktorý tento podnik môže podať na Súdny dvor.

31 Ďalej z ustálenej judikatúry vyplýva, že preskúmavacie právomoci, ktoré má Komisia, sú presne vymedzené, najmä pokiaľ ide o vylúčenie dokumentov, ktoré nemajú podnikateľský charakter, z rozsahu vyšetrovania, o právo na právnu pomoc, o zachovanie dôvernosti korešpondencie medzi advokátmi a klientmi alebo tiež o povinnosti odôvodnenia rozhodnutia o inšpekcii a o možnosť podať opravný prostriedok na súdy Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, body 44 až 50).

32 Navyše ako uviedol generálny advokát v bode 38 svojich návrhov a ako bolo uvedené v bode 25 tohto rozsudku, podľa ESĽP existencia súdneho preskúmania *ex post* umožňuje kompenzovať chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz a predstavuje tak základnú záruku na zabezpečenie zlučiteľnosti predmetného opatrenia o nariadení inšpekcie s článkom 8 EDĽP (pozri najmä ESĽP, rozsudok Delta Pekárny a.s. v. Česká republika, č. 97/11, § 83, 87 a 92, z 2. októbra 2014).

33 O takýto prípad ide práve v rámci systému zavedeného v Európskej únii, lebo článok 20 ods. 8 nariadenia č. 1/2003 výslovne uvádza, že právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutia o inšpekcii prijatého Komisiou má Súdny dvor.

34 Preskúmanie stanovené Zmluvami predpokladá, že súd Únie vykonáva na základe skutočností predložených žalobcom na podporu uvádzaných žalobných dôvodov preskúmanie v plnom rozsahu, teda preskúmanie zamerané na riešenie právnych a skutkových otázok (pozri v tomto zmysle rozsudky Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 62, a CB/Komisia, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 44).

35 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd správne rozhodol, že základné právo na nedotknuteľnosť obydlia, ktoré je chránené článkom 8 EDĽP, nebolo porušené v dôsledku chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia.

36 Treba tiež konštatovať, že sa nepreukázalo nijaké porušenie článku 7 Charty.

37 Za týchto podmienok treba prvý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom výklade a uplatnení práva na účinnú súdnu ochranu stanoveného v článku 47 Charty a v článku 6 ods. 1 EDĽP

Argumentácia spoločnosti Deutsche Bahn

38 Deutsche Bahn tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že vzhľadom na existenciu súdneho preskúmania *ex post* v práve Únie, sporné rozhodnutia neporušujú základné právo na účinnú súdnu ochranu.

39 Konkrétne Deutsche Bahn vytýka Všeobecnému súdu, že svoje odôvodnenie založil na už citovaných rozsudkoch ESĽP, Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko a Canal Plus a i. v. Francúzsko, pričom skutkové okolnosti neboli porovnateľné, lebo francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže získal v rámci týchto vecí predchádzajúce súdne povolenie.

40 Komisia, ktorú podporuje Dozorný orgán EZVO a Španielske kráľovstvo, túto argumentáciu spochybňuje.

Posúdenie Súdnym dvorom

41 Najprv treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 109 a 110 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že z už citovaných rozsudkov ESĽP, Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko a Canal Plus a i. v. Francúzsko, vyplýva, že je to práve intenzita preskúmania, vrátane preskúmania všetkých skutkových a právnych okolností, ktorá umožňuje primeranú nápravu v prípade zistenia nezrovnalosti, a nie okamih, kedy k nemu dochádza.

42 Okrem toho treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 112 napadnutého rozsudku pripomenul, že súd Únie, pokiaľ rozhoduje o žalobe o neplatnosť podanej voči rozhodnutiu o inšpekcii, vykonáva právne, ako aj vecné preskúmanie a má právomoc posúdiť dôkazy, ako aj zrušiť napadnuté rozhodnutie.

43 Treba konštatovať, že táto analýza je takisto v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, ktorá bola pripomenutá v bode 32 tohto rozsudku. V posúdeniach, ktoré vykonal Všeobecný súd v bodoch 109 až 112 napadnutého rozsudku, nedošlo k nijakému nesprávnemu právnemu posúdeniu.

44 Navyše na rozdiel od toho, čo tvrdí Deutsche Bahn, môžu podniky, ktorým bolo určené rozhodnutie o inšpekcii, spochybniť zákonnosť tohto rozhodnutia a to, ako uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov, okamžite po oznámení rozhodnutia, čo znamená, že podnik nemusí na to, aby mohol podať žalobu o neplatnosť na súdy Únie, čakať, kým Komisia prijme konečné rozhodnutie o údajnom porušení pravidiel v oblasti hospodárskej súťaže.

45 Napokon v bode 113 napadnutého rozsudku Všeobecný súd na základe záruk stanovených v práve Únie na zabezpečenie dodržiavania práva na účinný súdny prostriedok nápravy, pripomenul judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej zrušenie rozhodnutia o inšpekcii alebo konštatovanie nezrovnalosti v priebehu prešetrovania vedie k tomu, že Komisia nemôže použiť takto zhromaždené informácie na účely konania o porušení práva (rozsudok Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 49).

46 Z predchádzajúceho vyplýva, že Všeobecný súd správne zastával názor, že základné právo na účinnú súdnu ochranu, zaručené článkom 6 ods. 1 EDĽP, nie je porušené v dôsledku chýbajúceho predchádzajúceho súdneho preskúmania.

47 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že toto základné právo predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá je v súčasnosti vyjadrená v článku 47 Charty, ktorý v práve Únie zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 52 a citovanú judikatúru; Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 40, ako aj CB/Komisia, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 43).

48 Z vyššie uvedených dôvodov treba konštatovať, že sa nepreukázalo nijaké porušenie článku 47 Charty.

49 V dôsledku toho sa musí druhý odvolací dôvod zamietnuť.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení práva na obranu vzhľadom na nezrovnalosti súvisiace s prvou inšpekciou

Argumentácia spoločnosti Deutsche Bahn

50 Deutsche Bahn vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 162 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia mohla pred prijatím prvého rozhodnutia o inšpekcii legitímne informovať svojich zamestnancov o podozreniach týkajúcich sa spoločnosti DUSS.

51 Komisia svojím správaním vedome vyvolala riziko, že informácie oznámené svojim zamestnancom v súvislosti so spismi spoločnosti DUSS povedú týchto zamestnancov k tomu, aby osobitne upriamili svoju pozornosť na dokumenty týkajúce sa spoločnosti DUSS, a to aj napriek tomu, že nesúvisia s predmetom prvej inšpekcie. V dôsledku toho a na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd, sa neuplatnila výnimka zo zákazu používať dokumenty, ktoré nesúvisia s cieľom inšpekcie, ktorú pripustil Súdny dvor vo svojom rozsudku Dow Benelux/Komisia (85/87, EU:C:1989:379).

52 Deutsche Bahn okrem toho tvrdí, že toto predbežné informovanie zamestnancov Komisie, pokiaľ ide o spis týkajúci sa spoločnosti DUSS, nebolo nevyhnutné na účinné vykonávanie pravidiel hospodárskej súťaže.

53 Komisia spochybňuje prípustnosť tvrdenia uvedeného spoločnosťou Deutsche Bahn v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď pripustil náhodné nálezy, pokiaľ ide o skutkové zistenia, o ktorých nemožno diskutovať v štádiu odvolania.

Posúdenie Súdnym dvorom

54 Pokiaľ ide o prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu, ktorý Komisia spochybňuje, treba najprv konštatovať, že Deutsche Bahn sa neobmedzuje na návrh, aby Súdny dvor vykonal nové posúdenie skutkového stavu, ale uvádza nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd tým, že rozhodol, že Komisia mohla pred uskutočnením prvej inšpekcie legitímne informovať svojich zamestnancov o existencii podozrenia týkajúceho sa spoločnosti DUSS na základe všeobecného kontextu veci.

55 Tretí odvolací dôvod je preto prípustný.

56 Pokiaľ ide o vec samú, treba pripomenúť, že článok 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 ukladá Komisii povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje prešetrenie a stanoviť jeho predmet a cieľ, čo predstavuje, ako spresnil Súdny dvor, podstatnú náležitosť rozhodnutia, a to nielen na to, aby sa preukázala dôvodnosť zamýšľaného zásahu v dotknutých podnikoch, ale aj na to, aby sa umožnilo týmto podnikom pochopiť rozsah ich povinnosti spolupracovať, pričom sa však v plnej miere zachová ich právo na obranu (rozsudky Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 47, ako aj Nexans a Nexans Francúzsko/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, bod 34).

57 Okrem toho podľa článku 28 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 sa informácie získané počas prešetrení nesmú použiť na iné účely než na tie, ktoré boli uvedené v povolení vykonať šetrenie alebo v rozhodnutí o šetrení (pozri v tomto zmysle rozsudok Dow Benelux/Komisia, 85/87, EU:C:1989:379, bod 17).

58 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že cieľom tejto podmienky je chrániť tak služobné tajomstvo, výslovne uvedené v danom článku 28, ako aj právo podniku na obranu, ktoré je zaručené v článku 20 ods. 4. Tieto práva by totiž boli vážne ohrozené, ak by Komisia mohla použiť proti podniku dôkazy, ktoré by boli získané počas prešetrenia, ale netýkali by sa jeho predmetu alebo účelu (pozri v tomto zmysle rozsudok Dow Benelux/Komisia, 85/87, EU:C:1989:379, bod 18).

59 Naopak nemožno z toho vyvodiť, že by bolo zakázané, aby Komisia začala vyšetrovanie na účely overenia správnosti alebo doplnenia informácií, o ktorých sa náhodou dozvedela počas predchádzajúceho prešetrovania, v prípade, že tieto informácie poukazujú na existenciu konaní, ktoré sú v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže uvedenými v Zmluve. Takýto zákaz by totiž išiel nad rámec toho, čo je potrebné na zachovanie obchodného tajomstva a práva na obranu, a predstavovalo by tak pre Komisiu neopodstatnenú prekážku pri plnení úlohy dbať na dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže na spoločnom trhu a zistiť porušenia článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Dow Benelux/Komisia, 85/87, EU:C:1989:379, bod 19).

60 Z predchádzajúceho vyplýva, že, Komisia je povinná odôvodniť svoje rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu. Ďalej keďže odôvodnenie tohto rozhodnutia obmedzuje rozsah právomocí priznaných zamestnancom Komisie, možno vyhľadávať len tie dokumenty, ktoré sa týkajú predmetu inšpekcie.

61 V prejednávanej veci však z bodu 162 napadnutého rozsudku, ako aj z vyhlásení Komisie na pojednávaní, vyplýva, že Komisia pred uskutočnením prvej inšpekcie bezodkladne informovala svojich zamestnancov o existencii ďalšej sťažnosti voči Deutsche Bahn týkajúcej sa jej dcérskej spoločnosti DUSS.

62 V tejto súvislosti treba uviesť, ako zdôraznil generálny advokát v bode 69 svojich návrhov, že účinnosť inšpekcie znamená, že Komisia pred inšpekciou poskytne povereným zamestnancom všetky informácie, ktoré im umožňujú pochopiť povahu a rozsah prípadného porušenia pravidiel v oblasti hospodárskej súťaže a informácie týkajúce sa logistiky samotnej inšpekcie, pričom všetky tieto informácie sa musia vzťahovať len k predmetu inšpekcie nariadenej na základe rozhodnutia.

63 Hoci Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku správne pripomenul, že rozhodnutie Komisie o inšpekcii podliehalo povinnosti odôvodnenia, treba konštatovať, že nezastával názor, že ak Komisia pred uskutočnením prvej inšpekcie informovala svojich zamestnancov o existencii ďalšej sťažnosti voči dotknutému podniku, mal predmet tejto inšpekcie, ktorý je uvedený v tomto rozhodnutí, zahrňovať aj skutočnosti tejto ďalšej sťažnosti.

64 Uvedené predbežné informovanie, ktoré sa netýka všeobecného kontextu veci, ale existencie ďalšej sťažnosti, nepatrí do predmetu prvého rozhodnutia o inšpekcii. Neexistencia odkazu na uvedenú sťažnosť v rámci predmetu tohto rozhodnutia o inšpekcii porušuje povinnosť odôvodnenia a právo na obranu dotknutého podniku.

65 Treba tiež konštatovať, že Všeobecný súd v bode 134 napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že skutočnosť, že druhé rozhodnutie o inšpekcii bolo prijaté v priebehu prvej inšpekcie, poukazuje na to, že informácie zhromaždené pri tejto príležitosti boli dôležité na začatie druhej inšpekcie a že tretia inšpekcia bola sčasti jednoznačne založená na informáciách zhromaždených v priebehu prvých dvoch inšpekcií. Z toho vyvodil záver, že podmienky, za ktorých boli informácie týkajúce sa spoločnosti DUSS získané v priebehu prvej inšpekcie, môžu mať vplyv na zákonnosť druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii.

66 Prvá inšpekcia vykazovala nezrovnalosť v rozsahu, v akom zamestnanci Komisie mali vopred informácie, ktoré nepatrili do predmetu uvedenej inšpekcie, a zabavili dokumenty, ktoré nespadali do pôsobnosti inšpekcie, ktorá je vymedzená v prvom spornom rozhodnutí.

67 Z prechádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 162 napadnutého rozsudku konštatoval, že informovanie zamestnancov Komisie o existencii sťažnosti týkajúcej sa spoločnosti DUSS pred prijatím prvého rozhodnutia o inšpekcii bolo zákonné na základe skutočností všeobecného kontextu, a to navyše bez toho, aby boli spresnené dôvody, pričom takéto predbežné informovanie zjavne nespadá do rámca predmetu tohto prvého rozhodnutia o inšpekcii a porušuje tak záruky, ktoré vymedzujú inšpekčné právomoci Komisie.

68 Za týchto podmienok je potrebné prijať tretí odvolací dôvod.

69 V dôsledku toho treba zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zamietol žalobu týkajúcu sa druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii bez toho, aby bolo potrebné preskúmať štvrtý dôvod, ktorý uviedla Deutsche Bahn na podporu svojho odvolania, ktorý sa týka porušenia pravidiel o dôkaznom bremene zo strany Všeobecného súdu a smeruje tiež k zrušeniu druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii.

O žalobe na Všeobecnom súde

70 Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej Únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje. V prejednávanej veci ide o taký prípad.

71 Z bodov 56 až 67 tohto rozsudku vyplýva, že tretí žalobný dôvod je dôvodný a že z dôvodu porušenia práva na obranu treba zrušiť druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii.

O trovách

72 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

73 Podľa článku 138 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

74 Podľa článku 138 ods. 3 uvedeného rokovacieho poriadku ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Súdny dvor môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

75 Keďže sa čiastočne vyhovelo odvolaniu spoločnosti Deutsche Bahn, treba rozhodnúť tak, že Komisia znáša polovicu svojich vlastných trov konania súvisiacich s týmto odvolaním a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli Deutsche Bahn v rámci tohto konania. Spoločnosť Deutsche Bahn znáša polovicu svojich vlastných trov konania súvisiacich s týmto odvolaním a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii v súvislosti s týmto konaním.

76 Pokiaľ ide o trovy prvostupňového konania, Komisia musí nahradiť trovy konania súvisiace s vecami T-290/11 a T-521/11 a Deutsche Bahn znáša trovy konania súvisiace s vecou T-289/11.

77 Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Podľa tohto ustanovenia Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

78 Podľa článku 140 ods. 2 toho istého rokovacieho poriadku Dozorný orgán EZVO znáša svoje vlastné trovy konania, ak vstúpil do konania ako vedľajší účastník. Z toho vyplýva, že Dozorný orgán EZVO znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404) sa zrušuje v rozsahu, v akom zamietol žalobu týkajúcu sa druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii K(2011) 2365 z 30. marca 2011 a K(2011) 5230 zo 14. júla 2011.**

2. **Rozhodnutia Európskej komisie K(2011) 2365 z 30. marca 2011 a K(2011) 5230 zo 14. júla 2011 sa zrušujú.**

3. **V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.**

4. **Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG znášajú polovicu svojich vlastných trov konania súvisiacich s týmto odvolaním a sú povinné nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli Európskej komisii v rámci tohto konania.**

5. **Európska komisia znáša polovicu svojich vlastných trov konania súvisiacich s týmto odvolaním a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG v rámci tohto konania.**

6. **Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG znášajú trovy konania súvisiace s vecou T-289/11.**

7. **Európska komisia znáša trovy konania súvisiace s vecami T-290/11 a T-521/11.**

8. **Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.**

9. **Dozorný orgán EZVO znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy